

Грумен земље, жара, воска.
Злато матично, реч млеч.
Децембар, а август, март.
Кушај, душо, редослед –
укруг: суза, роса, мед.

ГРУМЕН

Васељенски долап штедар је и милостив.
И нас, какви јесмо, росом пошкропи.
На језику нам усковрца фини млаз меда
сунчевог. И у наручје нам пчелиње
огњени тај ковитлац са крила анђеоских
прах отресе. Слабашно је наше стопало
за вигањ тај дивовски. Његови мехови
по својој вољи и удахну и хукну. По својој
доброј вољи разбукте нам у прсима жишку
свичеву. А шаке немају куд. По налогу
најтежем заковитлане. Загребу земљу.
Грумен одигну. Спусте. На ближњег.

КОЛЕНА, КОЛЕНО

Ако и одлазим, кораком, то више није ход.
Ако се одвојити могу од пламења уклесаног
у бели мермер: *Чекам васкрсење мртвих;*
Будимо људи, никад нељуди – онда једино
на коленима. Ако се клечати може лебдећи,
осећајући како земља лиже ране уснуле и вино
Савино претаче у аорту Јордана; ако се клечати
може а клизити кроз ваздух, црн, јер куља из
глиба нашег; ако се наизглед одлазити може
а клечати довека пред тим облачком ненадним,
миомирисним, из почивалишта ти вечнога;
ако се више икада икуда може отићи од тога
зимског процвата босиока-липе-багрема;
ако срце све своје капије широм, и право у
тај благоухани, паперјасте сјај – онда једино
ћутке, док мртва тишина не заблагодари
звоњавом васељенском: Блажен, оче
мироточиви. Устани, колено Симеоново!